

Chương 114: Lục tổng bị kéo đen

Càng nói trong lòng càng khó chịu, quay đầu liền chạy.

Lục Hoa Lương vô duyên vô cớ bị mắng một trận, đầy đầu mồ mịt. Sờ sờ mặt bị Hạ Vi Bảo đánh qua, sắc mặt nháy mắt âm trầm, nhìn chằm chằm cửa một giây, ngồi trở lại ghế làm việc xem văn kiện.

Mặc kệ cô!

Thật đúng là cho rằng hần mọi chuyện đều phải theo cô sao.

Nhưng mà, xem thế nào cũng xem không vào, tâm tình càng ngày càng bức bối. Trong đầu đều là hình ảnh Hạ Vi Bảo khóc lóc chạy đi. Đột nhiên đứng lên, cầm lấy áo khoác liền đi ra ngoài.

Bước đi vội vàng, bước chân mang gió.

Hạ Vi Bảo, ta thật là trúng tà của ngươi!

Lúc đi ra ngoài công ty, đã không có bóng dáng Hạ Vi Bảo.

Lục Hoa Lương lái xe đi tìm. Nhưng mà, tìm một vòng quanh phụ cận cũng chưa tìm được. Tăng lớn phạm vi lại tìm một vòng, vẫn không tìm được.

Lục Hoa Lương có chút luống cuống.

Sao lại như thế, cô chạy ra, nhưng mau như thế nào cũng chạy

không xa, tại sao không thấy bóng người.

Hiện tại trời đã tối rồi, cô là cô gái ở bên ngoài lắc lư, dáng vẻ lại xinh đẹp như vậy.....

Tưởng tượng chuyện có khả năng phát sinh, sắc mặt Lục Hoa Lương liền phi thường khó coi, đáy mắt có lo lắng chính hắn cũng không biết.

Tìm nửa giờ, vẫn không tìm được.

Lòng bàn tay hắn nắm tay lái tất cả đều là mồ hôi. Cuối cùng xuống xe, đi tìm trong những con hẻm nhỏ.

Không có, vẫn là không có.

Đã một giờ, ngay cả bóng dáng Hạ Vi Bảo đều không có. Gọi điện thoại lại không tiếp, trực tiếp bị cúp, nhưng không tắt máy.

Lục Hoa Lương có chút buồn bực, cô gái bình thường lúc tức giận không phải đều tắt máy sao, tại sao cô không có?

Lại gọi đi một cuộc.....

Đến, bị kéo đen.

Lục Hoa Lương, “.....”

Hắn gấp đến độ trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mịn.

Mất tích hơn một giờ, sẽ phát sinh chuyện gì, thật sự không dám nghĩ tiếp. Đang muốn gọi điện thoại sai người tìm kiếm toàn thành phố, liền nhìn đến trong tiệm đồ ngọt đối diện, bốn

người ngồi ở bên cửa sổ, cầm di động chơi game.....

Mà người ở giữa đúng là Hạ Vi Bảo.....

“Mẹ nó! Đại gà người có phải có bệnh hay không a, cứ nhiên nhắm ta nổ súng!”

“Nhị gà người đang đợi chết sao, lái xe a, không thấy được có người đuổi tới sao.”

“Tam gà, tam gà bắn chết hần, nổ súng bắn.....”

“Ngọa tào! Nhị gà tại sao người ngủm!!!”

“Các người như thế nào ngu như vậy hả, khó trách cùng các người chơi game không gà ăn, ngu chết.....”

Hạ Vi Bảo không nhịn được tức giận, một cái tát chụp đến trên cái ót tam gà, làm núm vú cao su của Tam gà đều rớt mất, sau đó tìm núm vú cao su khắp mặt đất.

Tổ ba người ăn gà có khổ không nói nổi.

Ngao, ai tới kéo thiếu nữ nghiện internet này đi!

Nửa đêm call bọn họ ra tới chơi game còn chưa tỉnh, cứ nhiên còn kéo tay. Hơn nữa cái gì kêu chơi cùng bọn họ không gà ăn, rõ ràng chơi kém cỏi nhất chính là cô được không.

Trên trán Lục Hoa Lương nổi gân xanh, hần lo lắng tìm hơn một giờ kết quả cô thì ngược lại, cứ nhiên hẹn một đám người chơi game!

Một khuôn mặt đen thui đi vào xách người đi khỏi.

Ném đến trên xe, Lục Hoa Lương sắc mặt nặng nề, “Tại sao không tiếp điện thoại, tại kéo hắc ta.”

“Quầy rầy ta chơi game.” Hạ Vi Bảo có chút oán giận, “Lúc ta chơi game, không cần gọi điện thoại cho ta, rất nhiều lần thiếu chút nữa treo.”

Lục Hoa Lương, “.....”

Không được, không được, sắp bị tức chết rồi.

Trong lòng Hạ Vi Bảo còn tức giận, cũng không muốn để ý đến hắn. Lại nghĩ đến chuyện vừa rồi ở văn phòng, cô kéo quần áo lên trên, cô đều bị che khuất.

Lục Hoa Lương liếc xéo cô một cái, hừ lạnh, “Ai thèm xem.”